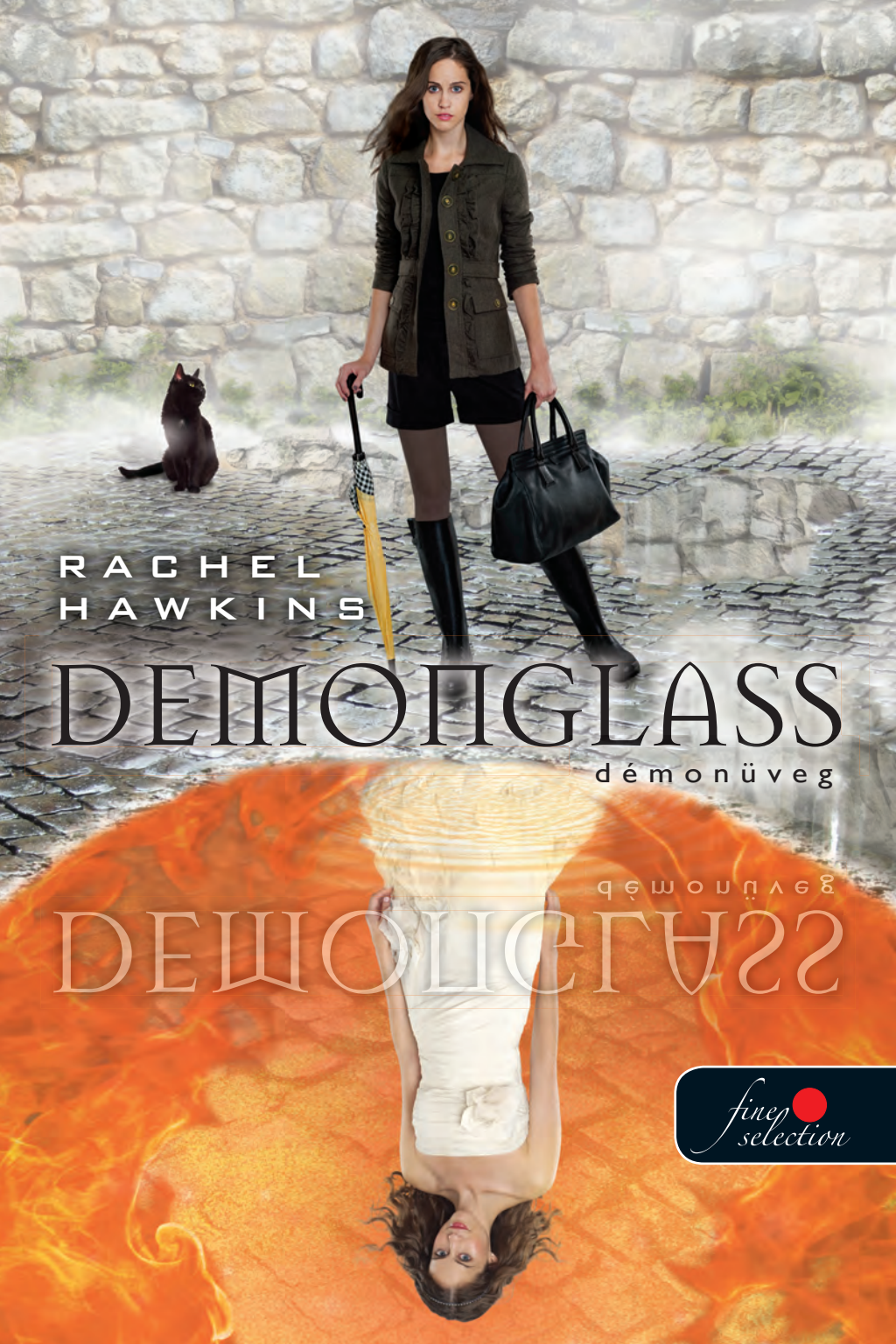

RACHEL
HAWKINS

DEMON GLASS

démon üveg

демонное

ДЕМОННОЕ СТЕКЛО

fine
selection

RACHEL HAWKINS

DEMONGLASS

d é m o n ü v e g

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Johnnak, aki szerint ebbe a regénybe
több tűz kellett, és több kard.
Most az egyszer igazad volt, szívem.*

*„Alice, mint egy lidérc,
Felhők alatt kísért,
Észrevétlen kísér.”*

LEWIS CAROLL
(Acsai Roland fordítása)

I. FEJEZET

Egy normális gimiben, ha májusban kint tartanak egy órát a szabadban, az maga a *jóság*. Ülsz a napon, verseket olvasol, hajadat szellő simogatja...

De a Hekaté Hallban, vagyis a Kiskorú Szörnyek Javítóintézetében, azt jelentette, hogy behajítanak a tóba.

Prodigiumüldözés-órán a domb lábánál lévő, békanyálas tónál gyűltünk össze. Tanárunk, Ms. Vanderlyden – röviden Vandy – Cal felé fordult. Ő volt az iskola mindenese, bár még csak tizenkilenc éves volt. Vandy elvette tőle a kötelet. Cal a tó partján várt ránk, és amikor meglátott, alig észrevehetően biccentett. Ez volt a „Sziaaaa, Sophie!” Cal-féle verziója.

Határozottan az úgynevezett erős, de hallgatag típusba tartozott.

– Nem hallotta, Miss Mercer? – rázta meg a csuklójára csavart kötelet Vandy. – Jöjjön ide!

– Bocsánat, Ms. Vanderlyden – kezdtem, és igyekeztem jóval nyugodtabbnak tűnni annál, amilyen ideges voltam. – De látja ezt? –

mutattam a göndör hajzuhatagomra. – Tegnap daueroltattam, és... nem szeretném, ha nedvesség érné.

Fojtott kuncogásokat hallottam magam körül, és a mellettem álló Jenna, aki a szobatársam volt, a fülembé súgta:

– Ez jó volt.

Amikor először a Hekaté falai közé léptem, még nem mertem visszapofázni Vandynek. De a múlt félév végén a dédanyám megölte a kedvenc ellenségemet, és a fiú, akit szerettem, késsel fenyegetett meg.

Szóval kicsit megedződtem.

És ezt a keménységet Vandy nem értékelte. Még összébb vonta a szemöldökét, és felcsattant:

– Lépjen ki!

Válogatott káromkodásokat sziszegve átvágtam a tömegben. A parton levettem a cipőmet és a zoknimat, aztán Vandy mellé álltam. Amikor megéreztem a talpam alatt a nyálkás iszapot, önkéntelenül is elfintorodtam.

Vandy összekötötte a kezemet, a kötél a csuklómba vágott. Aztán a lábam következett. Amikor végzett, felállt, és elégedetten szemlélte művét.

– Most pedig ereszkedj a tóba!

– Mégis, hogy csináljam?

Lelki szemeim előtt megjelent a kép, ahogy addig ugrándozom a vízben, amíg a nyakamig nem ér, de ezt túlságosan megalázónak éreztem ahhoz, hogy jobban belegondoljak. Cal előrelépett, remélhetőleg azért, hogy megvédjen. Vagy mégsem...

– Majd bedobom a stégről, Ms. Vanderlyden.

– Nagyszerű ötlet – egyezett bele Vandy egy gyors bólintással, mintha ez lett volna eredetileg is a terve.

Cal lehajolt, és a karjába vett. Kuncogásokat hallottam, amikbe sóhajok is vegyültek. Nagyon is tudtam, hogy néhány lány még a létfontosságú szerveit is odaadná azért, hogy Cal így tartsa az ölében, de én csak elvörösödtem. Nem voltam benne biztos, hogy ez nem ugyanolyan megalázó-e, mintha én szökdécseltem volna a tóba.

– Nem figyeltél rá, mi? – kérdezte Cal suttogva.

– Nem – feleltem. Amikor Vandy azt magyarázta, hogy valakinek be kell mennie a tóba, én éppen azt tagadtam nagy hevesen Jenna előtt, hogy megrándult volna az arcom, amikor valaki Mercernek szólított tegnap. Vagyis úgy, ahogyan Archer Cross hívott. Mert arcizmom sem rezzen! Ahogy az sem igaz, hogy álmomban többször újraéltem volna azt a csókot, méghozzá ijesztő életszerűséggel, ami Archer és köztem csattant el novemberben. Az álmom csak abban különbözött a valóságtól, hogy Archer mellkasán nem díszelgett a L’Occhio di Dio tetoválása, így nem kellett rövidre zárnunk a smárolást, és...

– Mit csináltál? – tudakolta Cal, és egy másodpercig azt hittem, az álmomra kérdez rá, és tetőtől talpig elpirultam. Aztán rájöttem, mire érti.

– Csak Jennával beszélgettem. Tudod, egy kis szörnypletizés sosem árt.

Mintha újra láttam volna azt a mosolyszellemet átsuhanni az arcán, de aztán így szólt:

– Vandy azt magyarázta, hogy a boszorkányok úgy tettek, mint ha megfulladtak volna, amikor vízbe dobták őket, aztán a kiszabadították magukat a varázserejükkel. Azt akarja, hogy elsüllyedj, és szabadítsd ki magad.

– A süllyedés menni fog... de a többiben nem vagyok biztos.

– Sikerülni fog... Ha nem jönne fel néhány percen belül, *kimentelek*.

A mellkasomban valami verdesni kezdett, ez meglepett. Ezt a verdesést Archer eltűnése óta nem éreztem. Talán nem jelentett semmit. A nap átsütött Cal sötétszőke haján, mogyoróbarna szemében tükröződtek a tavon játszó fények, és úgy tartott a karjában, mintha súlytalan lennék. Persze hogy pillangók kezdenek verdesni bennem, amikor egy ilyen dögös srác romantikus dolgokat mond.

– Kösz. – Válla fölött átpillantva megláttam anyámat, aki Cal egykori kunyhójának tornácáról nézett bennünket. Az elmúlt hat hónapot ott töltötte, mert apámra vártunk, akinek a Tanács londoni vezetősége elé kellett volna engem rángatnia.

De eltelt hat hónap, és még mindig csak vártunk.

Anyám a homlokát ráncolta, felemelt hüvelykujjal akartam tudtára adni, hogy jól vagyok, de csak a karomat tudtam felemelni, és közben állon vágtam Calt.

– Bocsika.

– Semmi baj. Furcsa lehet, hogy itt van az anyád.

– Nekem furcsa és neki is, de neked is az lehet, hiszen miatta fel kellett adnod az agglegénylakásodat.

– Mrs. Casnoff megengedte, hogy az új szobámban is beüzemeljem a szív alakú jakuzzimat.

– Ugye, csak viccelsz?

– Ki tudja! – felelte. Elértük a stég végét. Lenéztem a vízre, és megpróbáltam nem borzongani.

– Igyekezni fogok, de nincs valamilyen hasznos tanácsod, hogyan kerüljem el a fulladást?

– Ne lélegezd be a vizet.

– Kösz, ez tényleg nagyon hasznos volt.

Cal fogást váltott, a testem megfeszült. Mielőtt a tóba dobott volna, a fülembe suttozta:

– Sok szerencsét!

Aztán már csobbantam is.

Most nem részletezem, mi volt az első gondolatom, ahogy süllyedni kezdtem, mert túl sok trágárságot tartalmazna. Ahhoz képest, hogy Georgiában voltunk és májust írtunk, a tó meglepően hideg volt. Ráadásul a mellkasom égni kezdett, miközben lesüllyedtem a nyálkás iszapig.

Rendben, Sophie – gondoltam magamban –, *csak most ne ess pánikba!*

De amikor jobbra néztem, a zavaros vízben egy koponya vigyorgott rám.

És pánikba estem. Az első reakcióm nagyon emberi volt: felültem, és összekötözött kézzel megpróbáltam letépni a kötelet a lábamról. De rájöttem, mekkora marhaságot művelek, ezért igyekeztem megnyugodni és az erőmre koncentrálni.

Kötelek, le! – gondoltam, és magam elé képzeltem a lehulló zsinegeket. Éreztem, hogy meglazultak kicsit, de nem eléggé. A probléma részben abból fakadt, hogy az erőmet a földből merítettem (vagyis valamiből, ami a föld alatt volt, és amibe inkább bele sem akartam gondolni), viszont elég nehéz talpra állni, ha azzal vagyok elfoglalva, hogy ne fulladjak meg.

KÖTELEK, LE! – gondoltam ismét, most valamivel erősebben.

A kötelek elszakadtak, letekeredtek rólam, végül lebegő gombolyaggá változtak. Ha nem kell visszatartanom a lélegzetem, felsóhajtok. Ehelyett lesöpörtem magamról a maradék zsineget, és elrúgtam magam a fenékről.

De alig úsztam egy métert, valami visszarántott.

Hátranéztem. Arra számítottam, hogy egy csontvázát fogok látni, de nem volt ott semmi. A tüdőm fel akart robbanni, a szemem égett, kapálózva igyekeztem volna a felszínre, de valami a víz alatt tartott, pedig látszólag nem fogott semmi.

Akkor estem csak igazán pánikba, amikor a látómezőmön fekete pontok kezdtek táncolni, tényleg levegőre volt szükségem. Megint rúgtam egyet, de csak egy helyben rángatóztam. A fekete pontok foltokká terebélyesedtek, a tüdőm sajgott. Azon gondolkoztam, mennyi ideje lehetek lent, és hogy Cal állja-e a szavát, és kiment-e időben.

Aztán hirtelen kilőttem. Amikor a felszínre bukkantam, nagy levegőt vettem, ami végigégette a tüdőmet – de nem álltam meg. Egész testem kirepült a vízből, és a stégre zuhantam.

Fájt, amikor a könyököm találkozott a fával. Gyanítottam, hogy a szoknyám túl magasra csúszott fel a combomon, de nem tudott érdekelni. Most ki akartam élvezni, hogy ismét oxigénhez jutok. A zihálásom lassan abbamaradt, és újra normálisan vettem a levegőt.

Felültem, és kisöpörtem vizes hajamat a szememből. Cal a közelben állt, vádlón ránéztem.

– Köszí a mentést!

Akkor észrevettem, hogy Cal nem rám néz, hanem a stég végébe. Követtem tekintetét, és egy karcsú, sötét hajú, mozdulatlan férfit pillantottam meg, aki engem bámult.

Hirtelen ismét elakadt a lélegzetem.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva a férfi. Hangja sokkal erősebb volt, mint amelyet egy ilyen vékony testhez képzeltem volna, és angol akcentussal beszélt.

– Igen – mondtam, bár a fekete pontok ismét megjelentek, és a térdem sehogy sem akart megtartani. Mielőtt visszazuhantam volna a stégre, annyit láttam, hogy az apám elindul felém...

2. FEJEZET

Hat hónap alatt már másodszor ültem Mrs. Casnoff irodájában takaróba csavarva. Először akkor, amikor rájöttem, hogy Archer a L'Occhio di Dio démonvadászcsoport tagja. Most az anyám is ott ült mellettem, átölelte a vállam. Apám Mrs. Casnoff asztala mellett állt, és egy papírokkal teli irattartót fogott a kezében, amíg Mrs. Casnoff a bíbor trónnak beillő székében terpeszkedett.

Csend volt, a fogvacogásomon és apám lapozgatásán kívül semmi nesz nem hallatszott, de végül megkérdeztem:

– Miért nem hozott fel a varázslatom a víz felszínére?

Mrs. Casnoff úgy nézett rám, mintha el is felejtette volna, hogy én is a szobában vagyok.

– Abból a tóból egyetlen démon sem képes megmenekülni – mondta a szokásos, nagyon bársonyos hangján. – Varázslat van rajta. Mindent magában tart, ami nem boszorkány, tündér vagy alakváltó.

A koponyára gondoltam, és bólintottam. Jólesett volna egy rumos tea, mint a múltkor.

– Szinte tudtam. Vagyis Vandy megpróbált megölni?

Mrs. Casnoff lebiggyesztette az ajkát.

– Ne légy nevetséges! Clarice nem tud a védőbűbájról.

Sokkal hihetőbb lett volna, ha a mondat közben nem süti le a szemét, de mielőtt tovább kérdezősködtem volna, apa letette a mappát Mrs. Casnoff asztalára.

– Érdekes anyagot gyűjtöttél össze, Sophia. Ha a Hekatéban testisértés-osztályokat indítanánk, te mondanád az érettségini a búcsúbeszédet.

Most már legalább tudtam, kitől örököltem a szarkazmusomat. Persze, ez volt minden, amit örököltem tőle. Láttam már róla fotót, de élőben ekkor találkoztunk először, és nehezemre esett, hogy ne bámuljam meg alaposan. Másnak képzeltem. Jóképű volt, az tény, de mégis... a fene se tudja. Olyan fontoskodó módon. Úgy festett, mint egy fickó, aki otthon sámfákat dugdos a cipőibe.

Amikor anyámra néztem, rájöttem, hogy ő pont ellenkező problémával küzd: mindenhová nézett, csak az apámra nem.

– Na, igen – fordultam vissza apámhoz. – Húzás volt a múlt félév.

Apám mindkét szemöldökét felhúzta. Nem tudtam, direkt-e, vagy hozzám hasonlóan ő sem tudta csak a fél szemöldökét felvonni.

– Húzás? – fogta meg ismét a paksamétát, és a szemüvege fölött megint beleolvasott. – Első napodon megtámadtál egy vérfarkast.

– Az nem támadás volt – motyogtam, de senki sem figyelt rám.

– Ez még semmi ahhoz képest, ami következett – pergette át apa az oldalakat. – Inzultáltál egy tanárt, aminek az lett az eredménye, hogy féléves pinceszolgálatra köteleztek Archer Cross-szal. Mrs. Casnoff feljegyzései alapján közel kerületesek egymáshoz. – Szünetet tartott. – Pontos meghatározása ez a kettőtök közt lévő kapcsolatnak?

– Az – sziszegtem összepréselt fogakkal.

Apa lapozott egyet.

– Nos, ti ketten olyan közel kerültetek egymáshoz, hogy... még a mellkasára tetovált jelet is észrevetted.

Elpirultam, anya magához szorított. Az elmúlt hat hónapban sokat meséltem neki Archerről, de azért mindent nem kötöttem az orrára.

Különösen a „pincében elvesztem a szüzességem” részt hagytam ki.

– Az embernek már az is sok lenne, hogy egy boszorkánymester, aki ráadásul A Szem tagja, meg akarja ölni. De te nem érted be ennyivel, csatlakoztál egy sötét boszorkányok alkotta körhöz, amit... – futatta végig apám az ujját a papíron – ...igen. Elodie Parris vezetett. Miss Parris és a körtársai, Anna Gilroy és Chaston Burnett megölték a kör negyedik tagját, és feltámasztottak egy démont, aki történetesen a te dédanyád, Alice Barrow volt.

A gyomrom összerándult. Az elmúlt hat hónapban azon buzgólkodtam, hogy kitöröljem az őszi eseményeket. Amikor a sztorit apám szenvtelen hangján újra hallottam, nos... inkább maradtam volna a tó fenekén.

– Miután Alice megtámadta Chastont és Annát, majd megölte Elodie-t, végül te ölted meg őt.

Láttam, ahogy tekintete a jobb kezemre siklik. A tenyeremet hegcsúfította el, ama bizonyos éjszaka emlékeként. A démonüveg csúnya sebet ejt.

Apám megköszörülte a torkát, aztán eldobta a papírokat.

– Nos, Sophie, tényleg húzós féléved volt. Ironikus, mert éppen a biztonságod érdekében küldtelek ide.

Tizenhat évnyi kérdés és vád tört ki belőlem, és hallottam magam, ahogy felcsattanok:

– Amit elkerülhettem volna, ha valaki veszi a fáradságot, és felvilágosít, hogy démon vagyok!

Az apám mögött ülő Mrs. Casnoff szúrós pillantást vetett rám, és gyanítottam, hogy most jön a kiselőadás arról, hogy hogyan illik és nem illik beszélni a nagy öregekkel, de apám csak nézett azokkal a kék szemekkel – az én szemeimmal –, és apró mosoly jelent meg az ajkán.

– Egy-egy.

A mosolya betalált. Lesütött szemmel ezt mondtam:

– Azért jöttél ide, hogy Londonba vigyél? Már november óta erre várok.

– Később majd erről is beszélünk, de előbb szeretném a múlt fél-év történéseit a te szemszögedből hallani, különös tekintettel a Cross fiúhoz fűződő kapcsolatra.

Sértetten megráztam a fejem:

– Kizárt. Ha erről akarsz hallani, olvasd el a Tanácsnak írt beszámolómat, vagy konzultálj Mrs. Casnoff-fal, vagy anyával, vagy akárkivel, akinek beszéltem az esetről.

– Sophia, megértem, ha dühös vagy...

– Sophie! Senki sem hív Sophiának.

Összepréselte a száját.

– Rendben. Megértem a felháborodásodat, de jelen pillanatban nem sokra megyünk vele. Szeretnék a történekről veled és édesanyáddal – itt anyámra siklott a tekintete – mint családtagjaimmal beszélni, mielőtt áttérnénk a megfosztás témájára, aminek alá szándékozod magad vetni.

– Rossz duma – dobtam le magamról a plédet anyám kezével együtt. – Volt rá tizenhat évem, hogy a családonak tekints bennünket. Nem azért hívtalak ide, mert az apám vagy, és könnyes család-egyesítésre vágyom. Hanem mert a Tanács feje vagy, és hatalmadban áll megszabadítani a hülye varázserőmtől.

Az egészet egy szuszra hadartam el, mert attól féltem, ha szünetet tartok, elsirom magam, és eleget itattam az egereket az elmúlt hónapokban.

Az apám az arcomat tanulmányozta. Tekintete hideg lett, a hangja szigorú.

– Ebben az esetben a rám ruházott hatalmamnál fogva, a Tanács vezetőjeként visszautasítom a megfosztásra benyújtott kérelmedet.

Rámeredtem.

– Ezt nem teheted!

– Már hogyanne tehetné – szakított félbe Mrs. Casnoff. – Nemcsak a Tanács vezetőjeként, de az apádként is jogában áll visszautasítani. Tizenennyolc éves korodig.

– Az még egy év!

– Legalább a fennmaradó *intervallumban* lesz időd mérlegelni döntésed lehetséges következményeit – mondta apa.

– Először is: senki nem beszél ilyen körmönfontan! Másodszor: *tudom*, mik a döntésem következményei. Ha megfosztanak a démonerőmtől, elkerülöm azt, hogy megöljek valakit.

– Sophie, erről már beszéltünk – szólalt meg anyám első alkalommal azóta, hogy az irodába léptünk. – Nincs kőbe vésve, hogy megfogsz ölni valakit. Sem az, hogy kísérletet teszel rá. Az apád mindig ura maradt az erejének – sóhajtott anya, és megdörzsölte a szemét a kezével. – A megfosztás nagyon veszélyes beavatkozás. Nem akarom, hogy kockáztasd az életed egy „mi lesz ha” miatt.

– Anyádnak igaza van – mondta Mrs. Casnoff. – És azt se felejtse el, hogy még csak huszonnégyszer telt el a mostani döntésem és a barátod halála között, amit végig kellett nézned. Nem fog ártani, ha jobban megfontolod.

Visszaroskadtam a kanapéra.

– Értem, hogy miről beszélnek. De... – végigpillantottam rajtuk, és szemem megállapodott apámon, akiről azt feltételeztem, valamennyire megéri a helyzetemet. – Láttam Alice-t, láttam, mivé lett, láttam, mit tett, láttam, mire volt képes. – Mrs. Casnoff szőnyegének megfakult rózsáira néztem, de Elodie-t láttam magam előtt sápadtan és véresen. – Én soha, de soha nem akarok olyan lenni, mint ő. Inkább a halál.

Anya levegő után kapott, Mrs. Casnoff pedig hirtelen talált valami nagyon érdekeset az asztalon.

De apa bólintott.

– Rendben – mondta. – Megállapodhatunk valamiben.

– James! – szisszent fel anyám.

Egymásra néztek, szóltanul konzultáltak valamiről, aztán apám ismét rám tekintett, és így folytatta:

– A Hekaté Hallban hamarosan véget ér a tanév, töltsd velem a nyári szünetet, és a szünet végén, ha még mindig ez a vágyad, az engedélyemmel alávetheted magad a megfosztásnak.

A szemöldököm felszaladt a homlokomon:

– Úgy érted, a házadban? Angliában? – A pulzusom felgyorsult, mert Angliában nagy eséllyel találkozhatok Archerrel is.

Apám szünetet tartott, és egy szörnyű másodpercig arra gondoltam, esetleg olvas a gondolataimban. De csak ennyit mondott:

– Angliában, igen. De nem a házamban. A nyarat... barátoknál töltöm.

– És nem lesz probléma, ha a lányodat is viszed?

Úgy mosolygott, mint aki valami viccet süt el:

– Hidd el, bőven jut nekünk hely!

– Mire megy ki a játék? – Dölyfös akartam lenni, és lenéző, de csak hisztisnek hangzottam.

Apa a zsebébe nyúlt, ám amikor egy vékony, barna cigarettát vett ki belőle, Mrs. Casnoff tiltakozón kotkodácsolni kezdett, mire apa sóhajtvá visszasüllyesztette a cigit.

– Sophie – kezdte egyre idegesebben –, csak meg akarlak ismer-
ni, és azt szeretném, hogy te is megismerj, mielőtt eldobod magad-
tól az erődet, és talán az életedet is. Te még nem érted egészen, mit
jelent démonnak lenni.

Elgondolkoztam apa ajánlatán. Egyfelől nem tartoztam a legna-
gyobb rajongói közé jelen pillanatban, és nem voltam benne biztos,
hogy vele szeretném eltölteni a nyarat egy másik kontinensen.

Másfelől, ha nem megyek vele, démonként kell tovább élnem.

Ráadásul anyám feladta vermonti bérleményét, és az egész nyarat
vele meg a tanárokkal kellett volna töltenem a Hekatében. Anyám...

Másfelől ott várt Anglia és Archer.

– Szerinted, anya? – kérdeztem, hátha akad egy anyai tanácsa.
Ő kissé zilált volt idegileg, ami nem is csoda, hiszen nem elég, hogy
majdnem meghaltam az imént, de még a faterom is felbukkant.

– Örülten hiányozni fogsz, de apádnak igaza van. – Visszapislog-
ta a könnyeit, aztán bólintott. – Azt hiszem, menned kell.

– Köszönöm, Grace! – mondta apám halkán.

Vettem egy nagy levegőt.

– Oké, megyek, de csak Jennával együtt.

Jennának sem volt hová mennie nyáron, és szerettem volna, ha a
démonfészkembe való megtérésemkor legalább egy ismerős arc van
körülöttem.

– Rendben – vágta rá apám gondolkozás nélkül.

Ez meglepetésként ért, de megpróbáltam közömbösnek mutat-
kozni.

– Szuper.

– Erről jut eszembe – fordult apa Mrs. Casnoffhoz –, magammal szeretném vinni Alexander Callahant is.

– Ki a franc az az Alexander Callahan?! – kérdeztem. – Ja, tudom. Cal.

Furcsa volt Alexanderként gondolni rá. Annyira hétköznapi név volt. A Cal jobban illett hozzá.

– Persze, magával viheti – mondta Mrs. Casnoff újra teljesen hivatalos hangon. – Néhány hónapig mellőzni tudjuk, de a gyógyító képessége nélkül valamivel több gézre lesz szükségünk.

– Minek akarod magaddal vinni Calt? – tudakoltam.

Apám ujjai ismét az öltönyzebben matattak.

– Tanácsi ügy. Alexandernek különleges erő van a birtokában, szeretnénk vele beszélgetni, és néhány tesztet is elvégeznénk.

Ez nem hangzott túl jól, és gyanítottam, hogy Alexander is így fogja gondolni.

– És jobban megismerhetitek egymást – fejezte be apa.

Rettegés kúszott fel a gerincemen.

– Elég jól ismerjük egymást Callal, minek kéne közelebbről megismernem?

– Mert – nézett apám végre a szemembe – jegyesek vagytok.

3. FEJEZET

Jó harminc percembe telt, mire megtaláltam a srácot, de ez jól jött, mert így legalább mást is tudtam neki mondani a folyamatos káromkodáson kívül.

A boszorkányok és a boszorkánymesterek köztudomásúlag sok furcsa dolgot művelnek, de az előre elrendezett házasság volt köztük a leggusztustalanabb. Amikor egy boszorkány tizenhárom éves lesz, a szülei felhajtanak neki egy boszorkánymestert. A párosításkor az egymást kiegészítő erőket és a családok közti jó viszonyt veszik alapul. Az egész ügy durván tizennyolcadik századi volt.

Miközben dühösen trappoltam az iskola udvarán, elképzeltem apámat és Calt egy úri kaszinóban, amint a falakra aggatott tróféák alatt egy bőrkanapén ülnek, szivaroznak, és apám annak rendje és módja szerint Calnak adja a kezemet. Talán még össze is pacsiztak utána.

Jó, egyikük sem az a szivarkázós-pacsizós típus, de akkor is...

Végül a növényházban akadtam Calra, az üvegház mögött, ahol az önvédelemóráinkat tartottuk. Gyógyító ereje a növényekre is hatott, éppen megbarnult és kornyadozó azáleákat simogatott, amikor

rányítottam. Hunyorgott a hátam mögött beáramló, késő délutáni fénytől.

– Te tudtad, hogy a menyasszonyod vagyok? – kérdeztem.

Cal motyogott valamit, aztán visszafordult a növényekhez.

– Tudtad? – kérdeztem újra, mintha nem tudnám, mi lesz a válasza.

– Igen – felelte.

Álltam és vártam, hogy mondjon valamit, ám Calnak nem volt több mondandója az ügyről.

– A miheztartás végett közlöm veled, hogy nem megyek hozzád. Ez az egész előre elrendezett házasság dolog undorító és barbár.

– Okés.

Az ajtó mellett egy zsák virágföld volt, kikaptam belőle egy rögöt, és hozzávágtam. De nem ért célba, mert Cal felemelte a kezét, mire a rög megállt a levegőben, és szépen visszavitorlázott a zsákba.

– Nem hiszem el, hogy te tudtad, és hallgattál róla – roskadtam le egy bontatlan zsákra.

– Mi értelme lett volna elmondani?

– Ezt meg hogy érted?

Kezét a farmerébe törölte, és szembefordult velem. Izzadságcsöpek gyöngyöztek a bőrén, átázott pólója úgy tapadt mellkasára, hogy kifejezetten izgatónak tartottam volna, ha nem vagyok annyira berágva rá. Mint mindig, most is sokkal inkább tűnt egy tipikus középiskolai hátvédnek, mint boszorkánymesternek.

Az arca pókerarc volt, de Cal mindig ügyelt arra, hogy senki se lásson a lapjaiba.

– Mivel nem prodigiumcsaládban nőtél fel, tudtam, hogy az előre lezsírozott házasságot te... minek is tartanád, mit mondtál?

– Gusztustalannak és barbárnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ez az. Szóval minek idegesítettelek volna ezzel, és tettelek volna ellenségessé?

– Én nem vagyok ellenséges – ellenkeztem. Cal a rögre nézett. Forgatni kezdtem a szemem.

– Csak haragudtam rád, amiért nem mondtad el, de nem azért dobtalak meg, mert a... menyasszonyod vagyok. Anyám, még kimondani is szörnyű!

– Sophie, ez nem jelent semmit – hajolt előre, és a könyökét megtámasztotta a térdén. – Ez olyan, mint egy szerződés. Ezt nem mondta el neked senki?

De. Archer. Hollynak hívták a jegyesét, Jenna szobatársa volt, de meghalt. Persze, mióta Archerről kiderült, hogy A Szem embere, nem tudom, mennyire volt legitimnek tekinthető a dolog. De ezen nem is akartam morfondírozni.

– Elmondta. Azt is, hogy felbontható. Mert az, ugye? Nem végleges.

– Pontosan. Megnyugodtál?

A lábujjammal mindenféle mintát rajzoltam a poros padlóra.

– Meg.

– Remek. Minek túlparázni a dolgot?

– Oké.

Ültünk egy darabig, és némán paráztunk. Aztán a homlokomra csaptam.

– Majdnem elfelejtettem! Apa azt akarja, hogy a nyáron kísérj el bennünket Angliába. – Röviden összefoglaltam, mi történt Mrs. Casnoff irodájában. Meglepett képet vágott, amikor Vandyről beszéltem, és a homlokát ráncolta, amikor megtudta, hogy a nyaralásába néhány vizsgálatot is bele kell kalkulálnia, de azért nem szakított félbe. Amikor befejeztem, csak ennyit mondott: